

PŘEMOSTĚNÍ

4. 4. 2022
číslo 5

zpátky ke kořenům

Podpořte PřeMostění

Líbilo se vám PřeMostění? Líbilo se vám na PřeMostění? Chcete podpořit organizátory. Máte šanci.

Budeme rádi a vděční, když pošlete dar na účet:

1763009016/3030

Zpráva pro příjemce:

Dar PřeMostění

A nebo použijte qr kód a vše za vás vaše mobilní bankovníctví vyplní samo.

Moc děkujeme

Kolohnáti – Cabaret Cami

Nejen tečky

Minikomedie francouzského humoristy první poloviny 20. století Pierra Henriho Camiho se zásluhou překladatele Jiřího Konůpka těší už od šedesátých let v české kultuře popularitě, které jinde na světě (s výjimkou Francie) ani zdaleka nedosáhly – a tak bývá celkem časté i to, že se s nimi člověk potká na jevišti. Snad jsem měl smůlu, snad je to logické, ale osobně si nevzpomínám na žádnou inscenaci, která by mi přišla uspokojivá: Camiho texty jsou sice psány formou divadelního textu, ale ve skutečnosti jde

o čistě literární hříčky, které (za využití nejrůznějších pastiší a parodií na konvence francouzského dramatu od klasicistní tragédie přes pixécourtovské melodrama po feydeauovskou frašku) v krátkých, ostrých dialogích spějí rychle k pointě. Divadelní rozehrávání jednak vede k neúměrnému natahování, jež jednoduchým absurditkám nesvědčí, jednak je dost obtížné vymyslet, co vizuálně dodat a čím texty divadelně obohatit – nemluvě o tom, jak absurdní požadavky si tyto texty leckdy kladou. Krátce řečeno, nejenom tečky, ale celého Camiho je obtížné inscenovat.

Inscenace spojených souborů Kolohnáti a DSvPR mě nepřesvědčila, že by se jí k těmto specifickým textům podařilo najít klíč. Kabaretní forma by Camimu jistě slušet mohla, ale skutečný kabaret je všechno, jen ne rozvleklý – a jakkoliv jsem si plně vědom, že desátá hodina dopolední není úplně kabaretní hodina a že úplně vřelým a spolupracujícím publikem jsme spíše nebyli, neodpustím si i poznámku, že bez razance, jisté dryáčnickosti a absolutního nasazení se kabaret tohoto ražení provozovat nedá a že zaražený zdvořilý odstup se příliš nehodí ve chvíli, kdy zároveň hrozíme publiku baseballovou pál-

kou. V kombinaci s délkou, která by byla bývala vysoce neúměrná i v případě, že by se dodržela uvedená osmdesátiminutová stopáž, je z toho zážitek spíše neuspokojivý.

Píšu to ovšem nerad, protože je evidentní, že potenciál tu je, vidíme tu charismatické herce se smyslem pro humor, dílčí momenty dovedou mít nepochybné kouzlo... Budu tedy doufat, že se s touhle sympatickou partou potkám zase – nad nějakým dovedněji zvoleným a zvládnutým materiálem.

Michal Zahálka

Li-Di Litoměřice – Modrovous – Naděje žen

Tanec lásky a smrti

Litoměřický Modrovous byl, tak jak sliboval, lyrickým divadelním zážitkem. Text Dei Loher blíže neznám, takže nevím, jak s ním tvůrci pracovali, myšleno jak moc ho dělili, předělávali nebo jakkoliv znejasňovali. Ve výsledné podobě jde každopádně spíše o zážitek z poslechu textu samotného a z doprovázející jevištní akce, než o sledování postav v si-

tuacích či nějakého souvislého dramatického dění. Což se zdálo být i inscenačním záměrem.

Herecko-režijní poetika je tu na tento typ výpovědi velice dobře připravená. Herci nevytváří dojem, že jednájí v dramatické situaci, umějí si s textem pohrát, dát mu čas, podat ho jako umělecké dílo a ne jako otisk reality. Dialogy jsou tancem a naopak. Vše se drží v pevném, houpavě tekoucím rytmu, který sice

v druhé polovině sedmidesátiminutové inscenace už může způsobovat občasnou ztrátu pozornosti, to ale ničemu nutně nevádí. Plynulému toku napomáhá i velice funkčně zasazená hudba.

V takto vysoce estetizované inscenaci si snad můžu postesknout jen nad tím, že scénografie není, jak to říct, hezcí. Ne, že by to vyloženě nefungovalo, jen se mi zkrátka to zavěšené růžové hedvábí moc nelíbilo. Působí

to o úroveň laciněji než vyladěná estetika tanců a absurdně-lyrických dialogů. Navíc manipulace s ním, hlavně odkrývání a zakrývání toho stolku/klece, často způsobuje nějaké nepředvídatelnosti, kdy se musí pohyb jednou nebo dvakrát zopakovat, což narušuje jinak velmi soustředěné scénické plynutí.

Lukáš Černý

Betonový trávník – Leh – sed 44,2

Nelze stát uprostřed

Sed – leh 44,2 je tajuplný název inscenace souboru Betonový trávník. Začíná velice působivou kompozicí pěti téměř nehybných hereček a jejich různě hrajících mobilů. Dokonce se mi chce říct, že tato scéna samotná pro mě byla nejvíce divadelně vzrušujícím okamžikem festivalu! A když zbytek inscenace už byl

scénicky vzato daleko více při zemi, což je možná trochu škoda, pořád šlo o působivý zážitek z příjemně otevřeného, rozumějte umělecky víceznačného díla.

Pomalý pohyb kontrastuje s robotickým vyzváněním telefonů, které říká „dělej, zvedni to!“. Jedna zvuková stopa překrývá druhou. Trhá se. Útržky komunikací se následně objevují i ve

výpovědích hereček. Cítíme, že k nám mluví ony samy, o sobě v tomto světě, v originální jazykové koláži. To, co je třeba říct, nelze říct přímo. Možná, že se mluví o tom, jak těžké je dnes něco říct. (Nebo si to tam do-sazuju, protože jsem tehle ročník byl sám nějak výjimečně asociální...) Každopádně je to hezká práce s jazykem, pod kterou, zdá se mi, bublá

podtext nějaké samoty, neporozumění. Ostatně ani herečky/postavy se na scéně nepotkávají, neinteragují. Působí to jako městská poezie samoty, plná nejistoty ze současného světa. Abstraktně expresionistický obraz, kde není možné najít střed a zastavit se na něm.

Lukáš Černý

Jak to celé dopadlo?

Čestné uznání získává:

- DS Scéna Kralupy za inscenaci
- Barbora Gréeová za herectví v inscenaci Jezdci
- Soubor KUKátko za divadelně účinnou práci s fyzickým gestem
- Soubor Opera Žatec za inscenaci Kdy to bylo naposledy
- Prokop Vopařil za herectví v inscenaci Probuzení jara
- Lukáš Křížek za režii inscenace Probuzení jara
- Radek Šedivý za herectví v inscenaci Racek
- Anna Poláková za herectví v inscenaci Racek

Cenu získává:

- Soubor Stopa za alternativní divadelní výpověď o palčivých problémech současné mladé generace
- DS Kralupy za herectví v inscenaci Máma říkala, že bych neměla
- Soubor Reservé za režijně dramaturgickou koncepci inscenace Jezdci
- Soubor Brambůrky za výtvarný koncept inscenace Hrnečková Karkulka
- Soubor Brambůrky za inscenaci Hrnečková Karkulka
- Eva Rampasová za herectví v inscenaci Kdy to bylo naposledy
- Jan Rampas za herectví v inscenaci Kdy to bylo naposledy
- Jan Daniel za herectví v inscenaci Probuzení jara
- Michal Simandl za herectví v inscenaci Probuzení jara
- Johana Gorenčíková za herectví v inscenaci Probuzení jara
- Anna Poláková za herectví v inscenaci Probuzení jara
- Ondřej Pečený za herectví v inscenaci Racek
- Kateřina Tvrdíková za herectví v inscenaci Racek
- Divadlo RADAR/Hrobeso za inscenaci Racek

Doporučení na národní přehlídce Mladá Scéna získává:

- Soubor KUKátko s inscenací Hra o čas

Doporučení na národní přehlídce Šrámkův Písek získává:

- Soubor Stopa s inscenací Egoцентриcká samota
- Soubor Reservé s inscenací Jezdci

Doporučení na národní přehlídce Popelka Rakovník získává:

- Soubor Brambůrky s inscenací Hrnečková Karkulka

Lektorský sbor se rozhodl upozornit programovou radu Loutkářské Chrudimi na:

- Soubor Brambůrky s inscenací Hrnečková Karkulka

Doporučení na národní přehlídce Divadelní piknik Volyně získává:

- DS Kralupy s inscenací Máma říkala, že bych neměla
- Soubor Reservé s inscenací Jezdci
- Soubor Opera Žatec s inscenací Kdy to bylo naposledy
- Divadlo RADAR/Za oponou s inscenací Probuzení jara

Nominaci na národní přehlídce Divadelní piknik Volyně získává:

- Soubor RADAR/Hrobeso s inscenací Racek